

Lo llás de la Flor natural

En lo torneig dels Jochs Florals un dia
per vencedor del camp de la poesia
me 'l varen dar lligat ab una flor
com guerrer victoriós d' heroyca gesta
que veu cenyir sa testa
ab una brànca d' olivera y llor.

Cinch anys després lo mateix llas unia
les meves mans que 'l meu prelat ungía
sacerdot ordenantme del bon Deu;
me dava per escut sa Lley sagrada
per cota de bon tremp l' alba nevada
y per espasa l' adorable Creu.

De la vida esperant l' hora darrera
lo guardo avuy dintre ma calaixera
com una joya de esquisit valor
perque me 'l posin sobre del rosari
vora del cor, com cinta d' un brevari
que un poema enclou de Pàtria, Fé y Amor.

LO RECTOR DE LLERONA.

Lo ram de flors

Es lo sol recort que 'm queda de mon
unich amor. Qui m' havia de dir, 'cuan
després de jurarme tota aquella tarde que
m' estimaria sempre, que sols jo ompliria
son cor, cuan després de tants juraments
y tants sospirs, va donarmel', que vindria
un dia jingratat que m' abandonaria y
que de tant amor sols ne quedaria aquest
ram, allavors tant fresch y xamós y avuy
sech y mustich, sech com mon cor.....
Si al menys pogués ferlo reviuire al esclat
d' un nou amor, si pogués olvidar..... pro
cá es ben inútil, be prou ho he intentat,
be prou he anat darrera diversions de tota
mena, mes sempre he vist sa imatge de-
vant meu, be prou he buscat en la soletat
l' olvit que tan desitjo, mes sempre
com fantasma la veig per tot arreu; ni en
la soletat, ni en lo bullici he pogut trovar

consol..... ¡Pobre de mi! ¿Perque hau-
ré estimat á una dona tant ingrata, que
sols llágrimas me costa?..... Si al
menys ab ellas pogués entendre las flors
d' aquest ram ¡com gosaria veyentlas tan
ufanas! Me semblaria qu' encar ella m'
estima, qu' encar som en aquells ditxo-
sos temps..... mes tot al revés, com mes
llágrimas, mes mustigas, ¿será que com-
prenen ma tristesa?..... ¡Pobres flors!
Cuan vos estimo.... Vosaltres solas om-
plireu mon cor.

C. DE L.

TABLEAU

Passeijantme molt tranquil
estaba un jorn per la Rambla,
quan al fé l' última volta
per anarmen cap á casa,
vareig veure, al devant meu,
una *xicota* molt *caya*
qu' anava ab una senyora
que debia ser sa mare.

Jo, que quan veig una dona
que sigui un poch *agraciada*
sense qu' ho pugui evitar,
de lluny tinch d' *acompanyaria*.
vaig anar seguintlas per....
sapiguer ahont tancaban.

Quant ja feya alguns minuts
que redera ellas anaba,
van entrá 'l... carrer dei Bou,
y 's fican en una escala
que si no recordo mal
era 'l número curanta.

Ja 'm daba per satisfet
sapiguent jo sa *morada*
quan alsant los ulls al cel
per ma ditxa, ó ma desgracia,
veig que de redera 'ls vidres
no deixaba de mirarme.

Jo que trech 'l mocador
que portaba á la butxaca,
y comenso á ferli signos,
per veurer si 'm contestaba,